

Quina alegria!

Un relat de: [Màndalf](#)

He anat al banc per veure si podia evitar el desnonament del pis, però no. Resulta que em diu el paio de la corbata que estic en números vermells, i jo que li dic "a mi ja m'agrada el vermell, què passa?" "Doncs a nosaltres no", em contesta el gamarús agafant d'una revolada les claus del pis. Millor. Així no em caldrà pagar la reparació de la caldera, que bombin al corcò de les bigues i que donin pel mateix daixonses al president de l'escala i als seus rebuts. Segur que les germanetes de la caritat m'acolliran.

Després de passar per l'oficina de l'atur (res de res, millor) he anat a l'ambulatori per la inflamació del genoll. El metge m'ha dit que m'havia de fer una biòpsia, que la radiografia pintava malament. "Què vol dir que pinta malament?" li pregunto, "doncs que potser li haurem d'amputar la cama..." em diu tan tranquil el cabronàs. He fet cara de pena i m'he reprimit el somriure en pensar que cobraré com a minusvàlid de la Seguretat Social. Potser em donarà per a un quiosc ben guapo.

Fa dies que em fa mal un queixal però no puc anar al dentista perquè li dec les dues darreres visites. Menys mal que la resta de dents no em fan mal.

Després he anat a l'advocat pel tema del divorci. Diu que hauré de passar una pensió a la meva ex. Quina gràcia, no saben el que diuen ni l'un ni l'altra. Per sort els xavals no me'ls quedo jo. I diu que la meitat del pis és d'ella, aquesta sí que és bona!

He passat pel "super" per agafar una baguette i una llauna de tonyina. He tingut sort, la caixera no m'ha reconegut amb les ulleres de sol i la bufanda. "Agafarà el xarmpió!" m'ha dit. Però res de la pasta que els hi dec. Sóc un crak.

Quan m'amputin la cama i cobri de la Seguretat Social no em veuran el pèl. Fotrè el camp ben lluny i començaré una vida nova.

Quan he tornat a casa m'he trobat cinc euracos al terra de l'ascensor. Quina alegria!